

Nonagenar din anul 2021, poetul Florian Saioc se păstrează dolid de inspirație și foarte activ în actualitatea literară gorjeană dar și națională, cu tot noianul de trăiri lăuntrice dar și determinate de impactul cu ce se petrece dincolo de porțile sufletului său cu care se intersectează. M-am oprit doar asupra creației lirice a domniei sale din acest deceniu al existenței sale (2020-2030) spre centenar. Sunt convins că, alegând să alcătuiesc acum un portret literar, întemeindu-mă doar pe cărțile pe care mi le-a oferit, tipărite în acest deceniu, aflat abia la început, găsesc concentrate în acestea:

În lume s-a făcut târziu, Târgu Jiu, Focul sacru, Dragoste la vârsta a treia, La centenarul Marii Uniri - poemele reîntregirii, Versete fără corsete, prin universul clasic și modern de teme poetice cu mesaje social-politice, morale și pragmatic artistice, atacate cu surprinzătoare și intransigente punctări insurgente, militant-patriotice, mesianice și chiar pamfletare, ne determină să îl considerăm pe poetul Florian Saioc, un reprezentant de seamă al literaturii noastre postbelice și postdecembriste.

Și cum afirmam că voi lucra cu marfa clientului, portretul acestui mare poet, iată cum arată efectiv și afectiv nașterea sa din cele aflate de la părinți și nu numai, sub pana sa inspirată: Ianuarie - nu m-am temut că era vifor și ninge/ am îndrăznit și m-am născut iar baba Dela mă moșea/ în sobă ardeau butuci pe foc creșteau nămeții peste sat/ și-n casa lui Ion Saioc creștea întâiul lui băiat/ Ce vremuri au căzut băiete pe noi, pe țară, ce urgii/ Florian Saioc îți ninge-n plete/ zulufii-ți sunt mai argintii/ dar nu te întreb de sănătate că văd, ți-s pașii/ mai mărunți/ nouă decenii duci în spate?/ nu dragul meu, duc/ nouă munți/ și-mping în timp și timpul trece iar de-o vrea/ Domnu-oi duce zece. (Florian Saioc - În lume s-a făcut târziu - Florian Saioc - 90, pag. 5). Titlul acestui portret literar, mi-a fost inspirat de poezia *Îmi place să fiu* din volumul *Versete fără corsete*, pagina 5 și exprimă acel adevăr vital, în absența căruia, nupoțalcătuiportretulacestuipoet, pentru care verbul, care-i guvernează existența, devenită destin - a fi - îi definește, la superlativ, cele două ipostaze care, cumva, îl unicizează.

De aici dramatismul prin care încearcă și reușește să explice și să-l conștientizeze, ca dat divin, în lipsa căruia ar fi anulată însăși rațiunea de a exista, la modul superior prin a fi. Să punctăm consecințele ce derivă din faptul că *Îmi place să fiu*: Eu nu știu ce să mă/ mai fac/ nici cu poetul din om/ nici cu omul din bătaiosul poet/ (De ce?). Amândoi se bat/ cap în cap/ (prin scopul urmărit care este antagonic). Omul îl vrea pe poet în buiestru/ orizontal și terestru/ poetul (dimpotrivă) îl vrea pe om/ vertical și celest. De intervenit, nupoate interveni, îl oprește liberul arbitru de ordin divin.

Ca atare, eu nici nu-i aprob/ dar nici nu-i contest/ îi rog să mă ierte/ și-i las să se certe/ să găsească cele mai înțelepte/ verticale și drepte. În ceea ce-l privește, poziția îi este tranșantă nu vreau să pun nimănui/ zăbală ori căpăstru. Totuși ceva își dorește dar îmi place să fiu cu sufletul meu/ în sufletul vostru. Cu alte cuvinte, conștientizând natura divină a vocației poetice și menirea cu care mi-a fost dăruită, o voi împlini fără nicio abatere. La urma urmei este singura cale care-i asigură creatorului și creației sale accesul la simțirea și înțelegerea celui, celor pentru care creează și li se adresează.

Cunoscându-l de câțiva zeci de ani și dragostea comună pentru poezie și cuvintele din care se zămislește sub pecetea unor frumuseți și prețuri noi (Arghezi) neam împrietenit și de câte ori ne întâlneam, îl iscodeam, determinat de niște schimbări prezente în cadrul ferestrelor sufletului (ochii). Am dorit, de câteva ori să aflu chiar de la dânsul care sunt cauzele acelor prefaceri pe care nu aveam cum să nu le observ. Întrebându-l, mi se pare mie sau există un motiv anume de ai devenit, deodată parcă, înnegurat și grav? Răspunsul m-a îngrijorat și mai mult: Încep să am o presimțire sumbră/ se va-implini nu prea târziu se pare. Arăt acum precum o arătare, treptat devin din ce în ce mai umbră și-i rece umbra mea, mereu mai rece... Fă-ți din amintiri leac și mărturisește-mi ce simțeați, când aveai, nu doar rost ci rosturi. Evocă-l pe Saioc al tinereții noastre! Nu stați în ea (în umbră) fecioare și feciori!

Fără voia mea, m-ai întristat. Spovedește-te, ce-ai dori să se întâmple cu trupul tău care a ars, cu toată forța, peste 90 de ani și a cuprins înlăuntru-i, râuri de lumină, revărsată-n lume generos! Țărâna-mi s-o lăsați pentru ghivece iar sufletul să mi-l plantați în flori, să v-amintiți de omul care-ntr-o dungă pentru amărății noștri tot sufletu-i ardea, râdea nervos când îi venea să plângă/ râdea îndurerat, așa râdea, dacă-i vorbeai, el nu zicea nici păs, doar îți zâmbea cum numai el știa, apoi

scria cu lacrimi de răs, ba zguduit de hohote scria...

Așa erai și te manifestai când sorbeai din partea plină cu satisfacția paharului vieții, însă nu ai fost ocolit nici de partea cu gust de pelin a celeilalte jumătăți. Ce-ai simțit atunci? Ai găsit cuvintele potrivite să le exprimi și să te eliberezi de povara lor? Cum arăta Florian Saioc în acele clipe? Doar când se revolta era livid/ și sufletu-i gemea precum furtuna, atunci parcă scria cu ierbicid, să ardă nedreptatea și minciuna.

După opinia poetului Florian Saioc, oamenii trăiesc în spațiul guvernat de două verbe, a fi - tinerețe și maturitate a ți se părea la senectute, verb care, în imaginație, se topește în a fi. Având în vedere bogata și îndelungata experiență de viață a acestuia, am mutat discuția pe teritoriul vârstei de acum. Și, iată ce mi-a confesat. De când începi să gândești, până la marea uitare, ți se pare că ești, ce ți se pare de când începi să-ți iei destinul vieții în spinare, ți se pare că vrei ce ți se pare, de când începi să iubești până la sfânta iertare, ți se pare că trăiești ce ți se pare și totuși e bine, îmi zic, oricât e viața de amară, decât să nu ți se pară nimic mai bine să ți se pară. (Mai bine să ți se pară).

Degeaba lăsăm urme că nimeni nu calcă în urmele noastre, doar timpul - pustiitorul simun - trece peste ele și le astupă... Acest nimeni nu calcă pe urmele noastre, mi se pare cam exagerat. Dacă ar fi așa, privind mult în urmă, ar fi pustiu dar nu este așa. Se pare că lucrurile stau astfel pentru a le da de lucru arheologilor care vor să afle cât de mari au avut înaintașii labele picioarelor, dinții, maxilarele, orbitele și cu ce se îndeletniceau ei... Jucând în același spectacol - viața - dar având roluri diferite ca și scopul pe care îl urmărim, e vizibilă diferența. Oricum, Florian Saioc a ținut să-și exprime propriul punct de vedere: tot timpul omul/ s-andletnicit cu vânătoarea de sine/ așa a ajuns el/ de la cuțitașul de piatră/ la bomba atomică/ vânătoarea continuă/ la fel - omul vânător.

După câte ne arată viața, unele îndeletniciri, după un timp au dispărut, pe când vânătoarea și omul vânător nu există semne că ar fi condamnate să nu mai existe. Să aflu explicația am apelat la cel al cărui portret pe care-l fac, să fie cât mai convingător. M-a uimit răspunsul pe care mi l-a oferit: Ia mai întâi urma vânatului om/ și continuă să-l vâneze/ pe toată planeta/ cât de neom poate/ deveni omul/ când i se pune o arma în mână. Un adevărat bărbat demn și de toată isprava, cum îl consider eu pe Florian Saioc se impune în fața lumii prin atitudine și comportare față de femei în multiplele ipostaze determinate de viața pe care o trăiesc.

Am descoperit în opera lui certificarea acestui adevăr.

Curând dat-am buzna-n nouăzeci/ câți ani sau vânturat ca vântul/ și nu se mai întoarce-n veci./ Ei și ce, bă, ei, și ce dacă/ eu nu m-oi spânzura de-o cracă/ femei mai blânde, mai rebele/ primiți omagiile mele/ și, când vi-i dor, veniți la mine/ să vă admir, să vă răsfăț. În poemul Veniți la mine am descoperit, un final, potrivit, cred eu, cu exprimarea unei relații de o profundă noblețe și emoție de înaltă vibrație a legăturii, permanent existente între acest mare poet și cititorii săi: Azi nu regretăm, ba nici n-am vrea/ v-am oferit la toți iubirea/ plăceri, tandrețe deseori/ și am primit în schimb comori/ și nevisate satisfacții,/ suntem mai bogați ca toți bogații,/ de viață avem alte orizonturi și-n suflet, numeroase conturi/ de dragoste și spre amintire/ vi le lăsăm vouă moștenire/ că dragi ne sunteți cititorii.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Geo Călugăru

*Independența
prin Cultură*